

egentlig det? Er det ogsaa i Producenter-nes Interesse, at faae saa Lidt af den som mulig? Hvad nu, om der aabnede sig et fortrinligt Marked for den Slags første Klasses Kunstsmør, der bruger 40 pCt. af det fineste Smør, og hvortil jeg antager, at den hollandske Smørproduktion gaar i en meget væsentlig Grad. Hvorfor skulde vi saa affjære os den Kunde, som derved kunde opstaa, og en Kunde, der er saa meget Mere værd, som denne Kunde, Fabrikanten, selv kan være Smørinteressent gennem Andelsmeierierne, forsaavidt som Udviklingen fører til, at det maa anerkendes som det absolut Fordelagtigste? — Indser jeg ikke, hvad det fjerde Standpunkt angaar, saa falder det sammen med det, som det ærede Medlem fra Skive (Dalsgaard) hævdede, nemlig, at vi skulle blot forbyde den Farven; hvad det angaar, skal jeg ikke sige Andet, end at det forekommer mig beehnderligt, at vi, selv om vi ikke ville forbyde, som man fra andre Standpunkter vil, et sundt og velsmagende Næringsmiddel, dog ville forbyde dets gode Udseende, og hvad der kan forøge dets Velsmag, som Farven ganske vist kan. Vedtog vi Alle, at det var i Samfundets Interesse, at vi bare os ad ligesom vor ærede Kollega fra Leire, der aldrig spiser farvet Smør, saa vi forbød os det selv samtidig med Andre, saa vilde jeg sige, at det var en løierlig Grille, men endin, en Grille, der ramte os Alle. Men hvorfor vil den ene Klasse dog forbyde den mindre Del af Samfundet, den langt overveiende Del af det samme Samfund, hvis de ønske det, at farve deres Smør. Jeg tror ikke, denne Tanke holder sig for en æstetisk Betragtning, og jeg tror, at det ærede Medlem, som særlig er Talsmand for dette Standpunkt, det ærede Medlem fra Skive (Dalsgaard), dog lod sig paavirke af æstetiske Hensyn. Jeg tror heller ikke, det lader sig forsvare af Billighedshensyn. I det Hele skal man være varsom med at skjære Kemme af andres Hud, selv om man tror at kunne bruge disse Kemme til noget Nyttigt.

Et femte Standpunkt er at stryge §§ 6 og 7, Kontrolbestemmelserne, som vi Alle ere enige om, men at sætte et Udsørselsforbud istedet, og det synes nu at være saa glødeligt efter min Formening, at Debatten er gaaet saaledes, at vi have hørt saakundige og forstandige Indlæg mod al den Sentimentalitet og Fantasi fra Natursmørproducenterne, som man har opvartet os med. Fra den Side set synes det at være godt, og man mener derved at kunne standse. Jeg tør ikke sige noget Absolut derimod fra Forbrugernes

Standpunkt. Jeg er ikke ganske sikker paa, at det ikke er i Forbrugernes Interesse, derimod vil jeg sige, at det forekommer mig at være overordentlig lidit i Producenterens Interesse, og det i dobbelt Henseende. Det vil være i høi Grad skadeligt for Producenterne. For det Første: Tillader man al Fabrikation af Margarin her i Landet og forbyder Udsørselen, da gjør det, at vedkommende Fabrikanter blive energist interesserede i at faae deres Smør bredt ud over hele Landet, saa at de paa ethvert Sted vilde skabe Konkurrence med Natursmørret med en ganske anderledes Energi, end om de havde et naturligt Aflob gennem Udsørselen til Udlandet af deres Fabrikat. Og for det Andet er det min fulde Overbevisning, at dette Udsørselsforbud ikke nytter os det Allermindste og ikke fremmer enten et bedre Renomme eller høiere Priser eller større Garanti hos England, som man kan falde en samlet Kunde. Thi der ville de sige: Det Land, der tillader Fabrikation af Kunstsmør, der bruger det selv overalt osv., det kan ikke ved noget Middel eller nogen Straf sikkre os imod, at dette ikke gaar ud over Landets Grændser. Naar det opfylder Landet, trænger det ogsaa ud; Fristelsen er der, og trods de allerstærpeste Kontrolbestemmelser, om de saa sætte en Kemiker og en Politimand ved hver Bøtte, der sendes ud af Landet, ved enhver Havn i Danmark — det blev jo en deilig Kedelighed den — saa ville de alligevel ikke kunne garantere os, at det ikke sendes ud, netop fordi Fristelsen bliver saa meget stærkere, som et saadant Forbud mod Varer, som vi selv anerkende, er aldeles uhyørt og synes at være aldeles imod alle forstandige Regler. Thi Kunden, England, ønsker jo ikke blot fint øgte Smør, men ønsker den Vare, vi forbyde at levere dem. Det ønsker begge Dele, vi have begge Dele, og saa forbyde vi det ene. Det kan det praktiske England umulig begribe, et saadant Forbud giver ingensthemst Garanti, det er min Opfattelse af Udsørselsforbudet. Det er muligt, at det samler et Flertal omkring sig, men jeg kan ikke skjønne, at det er til nogensthemst Nytte for Forbrugerne, men vel heller ikke til væsentlig Glæde, da der ikke er tale om Udsørselsforbud, og der reiser sig jo nu Fabrikter andetsteds til Udsørsel. Men at det er skadeligt for Producenterne i den af mig nævnte dobbelte Henseende, synes jeg ikke, man kan afkræfte. I hvert Fald har jeg ikke i de Udtalelser, jeg har hørt den Værd at høre, set noget Bevis i den Henseende.

Nu kommer jeg til det Standpunkt, som væsentlig er det, der forsvares af det ærede